

ANUL XXIV
Zrui

SRNICA

Fondatori:
GIRANETI-
N.D. JĂRANU

Botezul Domnului... Vintilă Brătianu în apele Opoziției

— Părinte Iorga, dă mai repede că răcesc..
— Eu isprăviam de mult, fiule, dar Sfântul Duh nu știu
ce are; ci-că e constipat!

BOBOTEAZA POLITICA

Popescu & Comp.

— ADAPTARI —

Pentru noul nostru Parlament, Boboteaza a început ceva mai de vreme, adică imediat după citirea mesagiului când s'au votat validările. Căci ce este, la urma urmei, o validare?... Botezul în balta stătătoare a majorității sau în torentul prins de căderi de apă al opoziției a fiecărui nou ales al națiunii române.

Chiar dela prima ședință, spectacolul certurilor a și început. Incinta din dealul fostei mitropolii promite și de data asta să fie un circumstanzant și gratuit. Nu degeaba suntem noi urmași ai Romei care oferea fără parale plebei circ și pâine. Până mai ieri, noi nu ofeream decât circ: dar cu ocazia Bobotezei parlamentare, dl. Argetoianu, fostul ministru cu abdomen al domeniilor, a dovedit că se poate împărți plebei noastre și pâine, nu numai circ politic. Domnia sa, pentru a asigura izbânda candidatului liberal la Caraș, a împărțit alegătorilor pâini rumene pe care ereau lipite manifeste liberale. Numai că... hoții de alegători au mâncat pâinea, au deslipit afișul și au lipit ștampila pe lista guvernamentală.

Așa se face că candidatul liberal nu a putut primi botezul parlamentar în apele opoziției. Tot așa au pățit și domnii Dinu Brătianu și Tancred Constantinescu cari au fost scoși cu alai din cristelnița Camerei și a Senatului, unul pentru vișiu de formă, altul pentru corupție de voturi.

Dar mai interesant a fost botezul parlamentar al alesului liberal dela Soroca. Părințele Macovei, guvernamental, i-a citit molifta de invalidare, conchizând pentru nesăvârșirea botezului. Păcatele celui părât ar fi că a cumpărat și el voturile alegătorilor, cum ai cumpăra dumneata sau eu ouă, cartofi sau fisticuri. Ba șiretlicul noului ales ar fi mers până acolo încât a corupt cu parale și câțiva morți ca să'l voteze. Negreșit, alesul liberal s'a apărât de așa năpastă, și sculându-se în picioare a declarat solemn că... nici n'a văzut pe morții despre care se spune că l'au votat.

Maturul corp, căci scena s'a

petrecut la Senat, a răs din toate sbârciturile feței, iar președintele a proclamat botezul noului ales prin ridicare de mâini. Om de treabă, prezidentul: căci numai cu o ridicare de picior ar fi putut să'i facă vânt și domnului Mihailă, după tovarășul său politic dela Tighina. A urmat un tumult de câteva minute, în care întocmai ca la Bobotează, s'a aruncat o cruce și mai mulți Paști și Dumnezei, dar botezul tot s'a sfârșit.

Moi credem că domnul președinte al Senatului a făcut bine că arătându-se mărinimos cu un candidat ales și de cei răposăți, întrucât recunoștiința lui va fi vie. Ș'apoi nici strămoșii noștri Romani nu ereau mai brezi în privința alegerilor. În *Corpus inscriptionum latinarum* se află un epitaful în care candidații sunt rugați să nu și pună manifestele electorale pe mormântul celui răposat care îi blesteamă, ba din contră să cadă în alegeri și să nu aibă în veci parte de vre-o slujbă dregătorească: *Inscriptor, rogo ut transeas hoc monumentum, etc.*

Și iacă așa a decurs Boboteaza parlamentară: cu bile, cu mâini, cu picioare, cu huiduieli și cu injurături. Tot ca pe vremea când propaganda în alegeri se făcea cu băta și cu căciula muiată în chinoros, iar unicul semn electoral era... vânătaia.

August Prostu.

PASTEL

E Decembrie. E iarnă,
Vremea-i rece și'norată,
Ca prin siță ninge'ntruna,
Toată firea-i bosumflată.

Pe sub vetre torc motanii,
Iar la geam câte-o bătrână,
Regretându-și anii tineri,
Face la ciorapi de lână.

Pomii despuiați de frunze
Par ca niște cruci la Bellu.
Pe străzi nimeni, câte-odată
Auzi: «Dulce dovecelu».

M. Dumitrescu-Midi.

A căzut...

...subit la pat tocmai când îi erea lumea mai dragă: la sfârșitul primei săptămîni a lunii de miere Închipuți-vă tristețe... mai ales din partea ei, rămasă în suferință și mai mare decât el.

L-a luat — cum se mărită majoritatea fetelor din ziua de azi: odată ce părinții au hotărât astfel, el sau altul, i-a fost indiferent. Mai târziu, da, își va spune și ea cuvântul: în fața tribunalului care-i va judeca divorțul. Acum, minunea minunilor, o bănuială teribilă a cuprins-o, văzându'l bolnav, grav bolnav, judecând depe mutra medicului chemat în grabă. Și vrea să se liniștească... dacă e posibil chiar pentru tot restul vieții. Prevăzătoarea femeie îl trage pe ușa afară, ca să'l întrebe emoționată:

— Doctore, spune sincer: se face sănătos?

Medicul, om milos, răspunde pe ocolite:

— Dumnezeu din cer e mare și mari sunt minunile sale!

Ea, n'a auzit sau n'a înțeles, își frânge mâinile amărâtă:

— Vezi că eu o să'ngrijesc de el, eu o să'i dau doctoriile veghind noaptea la capătul patului; și mi-e frică, doctore... mi-e frică să nu m'amurezez de el de geaba!

*

Scena...

...s'a petrecut în ziua Anului Nou.

Miezul nopții. Calicescu se pregătește de plecare...

— Chelner! Încă un șpriț, dar iute că-i târziu... Ține și banii... Apropo, chelner: nu puteai să alegi altă meserie?... Om bătrân, prin cărciumi, la ora asta?!

Muscându-și buzele:

— Vedeți bine că nu sunt singur...

— Câți ani ai, chelner?

— Cincizeci.

— Nu se poate! Și anul trecut tot cincizeci aveai.

— Da, boerule, adevărat... dar anul trecut nu'mi ați dat nimic: eu în urmă anii după bacșiș!

*

Menajul Jurjescu...

...sforăe fericit: madam Jurjescu și-a cumpărat o rochieul-tima modă, iar scumpu'i consort l-au trecut nădușelile până a achitat-o.

Storăitul se subțiază prelung, ca fluieratul mașinei vestind pasagerii din vagoane că sunt în pericol...

În camera d'alături umblă cineva.

Menajul Jurjescu i-a simțit, șușotește pe întuneric, cu ochii închiși de frică:

— Bărbate, scoală: hoții...

— Ba scoală tu, nevastă...

— Eu, o femeie?!?

— Tocmai: îmbracă-te cu toaleta ce ți-am cumpărat azi și treci dincolo. Când te-o vedea hoții c'o rochie nouă, pleacă singuri... înțeleg că'n casa de bani n'a mai rămas para chioară și se canonesc de pomană s'o deschidă.

Palatul Justiției.

Sala pașilor pierduți... ca procesele în care avocații au approfondat mai mult portofelul clientului decât dosarele.

— Tu, Popescule?!... Ce vânt?

— Vântul dihoniei. Nevastămea...

— Taci, mă! Nu cumva madam Popescu, întâmplător, te-a înșelat?

— Întâmplător, nu: totdeauna din obicinuință.

Unu...

...din creeru munților înalți, vecinic cu fruntea'n nori, auzind că la București se deschide cerul de Bobotează, a venit cu trenul, să vadă ce-i aia.

Paca-paca... paca-paca... optsprezece ore dealungul vremii, petrecute într'un vagon înghesuit, dispus să sară depe șine la cea mai mică eroare de macaz.

Iată'l în fața Gărei de Nord, singur, căutând din ochi loc de popas.

Dincolo de strada Polizu, la o aruncătură de ciomag, o lumină agățată sus, găurește bezna nopții, pare că'i face cu ochiul. Pornește într'acolo, deschide ușa cu geamurile geruite...

— Ce poțtești? — se răstește portarul somnoros al hotelului, ieșind din cușca lui.

INCĂ O SĂRBĂTOARE

— Lume după lume vine
La Boboteaza Mircea... Cine
Oare-aici îi îndrumează?
Par'car fi la Bobotează
Când toți strigă: las'mă, las'mă

Ca să iau și eu aiasmă!
— Boboteaza nu e, însă
Toată lumea asta'i strânsă
Știi de ce, dragă colega?
Astăzi este... Bobodega!

Târcovnicu.

Ruralul neobicinuit cu asemenea politețe, se scarpină în ceafă:

— Păi ce poate pofti un om
trudit, după miezul nopții?...
Să'mi dai o odae, să'mi odihnesc
oscioarele.

Portarul pricepând depe vorbă
cu cine are aface, comandă au-
toritar:

— Ia-te după mine.

Are una liberă, tocmai la man-
sardă, deasupra etajului al cin-
cilea. Și fiindcă și el e obosit, se
vor sui cu ascensorul.

— Intră! — trage portarul, în
lături ușa ascensorului.

Săteanul privește mirat cote-
țul de sticlă cu pereți mahon...
nu numai că nu intră, dar face
un pas înapoi...

— Ești nebun, vericule... dacă
crezi tu că eu, om în toată firea,
o să pot dormi într'o odăiță că
nici picioarele nu'ncap. Mai bine
mă'ntorc acasă!

Precum a și făcut, amânând
pentru la anul vederea cerului
deschizându-se în noaptea Bo-
botezei.

Și...

...fiindcă suntem la hotel — la
un mare hotel din centru.

Pasagerul și-a făcut bagajele,
a trimes să i s'aducă nota de
plată.

Chelnărul etajului i-o întinde
ploconindu-se slugarnic:

— Șapte sute treizeci și cinci...
și ce vă lasă inima bacșiș.

Treizeci și șapte de poli o

noapte de neodihnă!... Pasage-
rul, curios, purică nota: la adu-
nare găsește șeaizeci de lei mai
mult decât chiar e însemnat pe
hârtie.

— Ascultă, chelner: cine a fă-
cut socoteala?... Tu?... Mai fă-o
odată: ai pus trei poli în plus.
Chelnerul verifică... de formă:

— Adevărat, boerule... e o gre-
șeală de șeaizeci de lei. Sunt om
sărac: doar n'oți fi vrând acum
s'o plătesc eu!?

D-șoara Keskevu...

...neobosita clientă a tuturor
dancing-urilor, se cunună la bi-
serică. O drăcoaică de invitată,
față la cununia religioasă, ex-
clamă tare... ca s'audă și ginerele:

— Uite ce bine'i stă în rochie
de mireasă: parcă ar fi fată mare!

Mnemotehnica ..

...cea de toate zilele, vorbită.

— Bărbate, în ziua Sfântului
Ion împlinesc treizeci de ani.

— Cred, nevastă: de cinci ani
de când mi-o spui mereu, m'am
convins.

Nae D. Țăranu.

Sfârșindu-se Sărbătorile,
numărul viitor va apare la
data obicinuită: Marți, 15
Ianuarie.

Unul care a văzut cerul deschizându-se înainte de Bobotează

— Dascăle, pentru cine trageți clopotele așa tare?

— Pentru vecinu nostru: a murit...

— Săracu! Du-te repede de-i astupă urechile cu vată, c'o să'l asurziți!

In noaptea Bobotezei, când se deschide cerul...

Ca și restul anului, Morala umblă pe stradă goală. Adică, de ce ea ar fi mai îmbrăcată decât aceea cari zilnic o batjocoresc, profitând tocmai că e goală?

Morala în politică e ca o picătură de oțet într-o cană cu lapte proaspăt: gata brânza! Brânza cea de toate zilele a poporului care a exclamat: «Frate, frate, dar brânza pe bani!»... negreșit că a avut în vedere cei doi frați Brătianu, mari fabricanți de brânză... pe bani gata. Și totuși există răutăcioși, de-o altă culoare politică — există oare? — cari pretind că acești doi mari negustori de brânză politică au înșelat zilnic consumatorii, ca unii cari toată viața... n'au făcut nici o brânză.

— Ce cauți, mieluseaua Domnului?... Ai venit să vezi cerul deschizându-se?

— Nu, taică părinte... nu sunt așa curioasă: odată și-odată tot am să-l văd... Am venit să rogi pe Dumnezeu ca să mor tânără...

— De ce, oița taichi?

— Până la *Judecata din urmă* am tot timp să îmbătrânesc!

*

În ajunul Bobotezei, microbii, scăpați din eprubetele laboratoarelor, circulă stoluri pe ulițele întunecoase ale Capitalei. Gripa... ducă-se pe pustii! Scarlatina încă mai persistă, făcând ravagii printre copiii inocenți; dar nu atât ca *Mihalachino*, boala politică la modă. Microbul cu căciulă a contaminat toți necăpătuiții. Se vindecă sigur cu serum-Buget. Și dacă unii din ei, înșelând bunacredința a șefului, îndoapă la com buzunarele omorând Cîntecul... slavă Domnului, țara posedă destui contribuabili ca să le plătească din belșug înmormântarea.

*

— Mașer, mergi și tu la serbarea Bobotezei, să vedem defilând armata?

— Mersi, dragă, n'am chef să-nghet de frig: o să văd defilarea la cinematograful...

— Nu-i tot una...

— Cum, nu-i tot una?! Soldații sunt aceiași...

— Îngheșuiala... nu simți îngheșuiala...

— Lasă, dragă... de câte ori am

CRISANTEMELE

Avem într-o glastră niște crisanteme
Mai albe ca crinul cel mai original,
Și mai grațioase ca un madrigal
Cântat pe-o chitară... Dar de la o vreme,

Am băgat de seamă că'n strâmta'mi odae,
Se prășiră niște infami purecași,
Verzi și cu codiță, îndrăzneți, poznași...
Căci făptura mică de-obicei așa e.

Când scriam, adesea intrau în peniță,
Se urcau pe mână și mă gădilau,
Imi umblau pe ceafă, pe mânecă, sau...
Amintindu-mi parcă de blonda mea Miță.

Ah, ce voluptoasă mica haimana!
Ca și crisantema cea albă din glastră!
Păcat doar că după întâlnirea noastră,
Începui amarnic a mă scărpină.

August Prostu.

fost la cinematograful, imposibil să nu se găsească doi-trei cari să mă ciupească pe la spate!

*

Sfântu Petre pierzând cheia, deschiderea cerului e în întârziere...

Un averescan și-un iorghist, uitând că sunt fuzionați, pentru așteptarea să nu li se pară prea lungă, s'au luat la ceartă. Ori precum toți știți, dela ceartă la bătaie e ca dela mâinile unuia din beligeranți până la obrajii adversarului.

Averescanul, armat, croia cu sabia lui Tătucu, pe când iorghistul, lipsit de mânuși de box, îl bușea în cap cu ghiozdanul, emblema dascălească a șefului.

Și s'au bătut așa, unu cu sabia, celalt cu ghiozdanul, până ce sabia s'a frânt și ghiozdanul s'a rupt... lăsând pe teren hoiturile celor două partide politice, deapănarea neînșuflețite.

Fie-le pamponu ușor și redingota pe talie!

*

O mângâie de mult cu privirea. Profitând că trec pe lângă un felinar aprins, nu se mai poate abține, dă pe față tot entuziasmul de care e capabil un tânăr de douăzeci și cinci de ani, după trei ore de chef cu șampanie:

— Frumoasă blană ai, Mițo...

Teribila demimondenă ridică ne-

păsătoare din umerii goi sub «man to»-ul de zibelină:

— Nu-i pentru mine, tipule: corpul meu e totdeauna ca și fierbinte; am pus-o pentru biata atmosferă: nu vezi că e aproape să-nghete de frig?

*

În sfârșit, cheia a fost găsită, cerul s'a deschis...

O fâșie de lumină învâlve pe Vintilă, speriat ca un hoț surprins de vardișt în momentul când vrea să sară gardul ca să fure. Dumnezeu, care ține în mână lanterna aprinsă, autoarea pensulei orbitoare, întreabă de sus... fără răspuns:

— Vintilă, nenorocitul, ce-ai făcut Puterea?

Năpârca bărboasă, terorizată, se frânge, se strânge ca inelele unui telescop, intră în ea însăși, consumându-se Drept semn unde a fost, o pată de venin mucegăit umezește piatra trotuarului aspru...

Saltarello.

Abonamentul la
"FURNICA"
costă pe an 350 lei
= în strelnătate, dublu =

Gerul Bobotezei și Moda

— Domnișoară, ați înghețat... Imi dați voie să v'acompaniez?
— La morgă?

Fiindcă bărbatu-său a refuzat să-i cumpere o rochie...

- Dumnezeu mare, dă de Bobotează un ger să crape pietrele...
- De ce, nevastă?!
- Poate că numai așa să rămâi văduvă... inimă de piatră!

CRONICĂ DE BOBOTEAZĂ

N'o doresc, nici nu v'o doresc; dar Bobotează fără ninsoare e ca femeia bătrână care și-ascunde vârsta.

Ninge. Ninge de sus în jos, așteptând ca mâine-poimâine un năzdrăvan să inventeze ninsoarea de jos în sus. Și cum afară de Dumnezeu nimeni nu știe ce va fi mâine, barem de Bobotează să-l lăsăm în pace.

Ninge domol. Fulgii mari de zăpadă se lasă spre pământ plutind oblic, de parcă fiecare ar fi atârnat d'o parașută. Văzduhul impestrițat alb servește de paravan cerului ocupat, probabil, să și facă toaleta în vederea serbarei Botezului Domnului.

Ninge din ce în ce mai des. Acum fulgii dansează desmetic, acompaniați de jazz-band-ul strident al Crivățului sosit mahmur din țara votkei.

Ia răspântie, un individ se uită cercetător în aer, cu mâna dreaptă imitând gestul școlarilor leneși când prind muștele din șbor, vara.

Un grăbit, care-l cunoaște, se oprește ca să răsuflă:

— Ce faci, Mitică?

— Strâng fulgi... pentru o pernă cadou soacră-mi.

E cea mai nouă glumă a lui Mitică, cu ocazia Bobotezei.

Aș vrea să cumpăr un ceas de precizie...

— Poftiți d'alegeți — ridică, negustorul, capacul cu geamuri al tejghelei: toate sunt aduse din Elveția, cele mai renumite mărci.

Clientul ocheste unu, îl ia în mână ca să-l examineze amănunțit, întorcându-l și p'o parte și pe alta...

Negustorul, neavând ce face, omoară timpul examinând și el... clientul: june monoclat, elegant, parfumat, cum sunt aproape toți tinerii care și petrec nopțile jucând cărți prin tripouri, după-amiazile preferând să dormă în brațele adoratei, indiferent vârsta.

Satisfăcut de rezultatul minuțioasei anchete, junele monoclat duce ceasul la ureche.

Nici un sgomot.

Surprins, s'adresează negustorului:

— Merge?

— Și până la Muntele de Pietate! — rânjește amabil ceasornicarul psiholog.

Vaxilescu e strașnic pe ziua de azi: două teancuri de farfurii căzute pe podeaua de ciment a bucătăriei, n'ar face atâta larmă cât produce simpatica-i guriță cu dantelă spumoasă la colțul buzelor.

— Auzi! auzi!.. să vrea să mă trimeată'n Impărăția Cerului înaintea de a se deschide cerul de Bobotează? !.. Ce s'a întâmplat?.. aș dori să ți se întâmple ție zilnic, dar niciodată să fii în locul meu. Un randevu... Un randevu stupid ca la teatru, actul al doilea, scena treia, când bărbatul își surprinde soția cu... mine. Da, chiar cu mine, angajat exprès ca „prim amoretz“ de portarul hotelului care mi-a recomandat-o. Bacșiș, pentru „recomandație“: de două ori costul a o sută cărți de vizită, carton Bristol. Și dacă scena s'ar fi jucat la somptuosul Hotel Bristol... O cameră soioasă de hotel fără firmă, patru pereți între cari abia aveam loc noi trei: eu, ea și încornoratul—unul, el, mai mult decât trebuia. Ea urlă c'a fost atrasă'n cursă. Eu tac. El urlă: „Mizerabile seducător, ai să-mi dai satisfacție!“ Și i-o dau... trântindu-i două palme că s'au deranjat toate aparatele radiofonice din centrul Europei. Rezultatul: duel — inevitabila „ieșire pe teren“, la marginea orașului, teren mânjit cu baligă de vită, fără valoare, dar adesea plătit scump cu viața unuia din adversari. Și iată cum din trei, câți eream la hotel, vom fi șapte... pe teren: eu, el, patru martori și medicul — șapte bărbați și nici o femeie... nici măcar femeia pentru care ne-am provocat la duel. Și-acum te'ntreb: ce rol pot avea cei patru martori, cari n'au văzut nimic, nefiind față când s'a consumat adulterul?... Cât despre medic... înțelegem prezența lui „după“, dacă afacerea s'ar fi petrecut aiurea, într-o casă suspectă, cu perdelele lăsate și felinarul roșu aprins la

poartă! Înțeleg mai de grabă un farmacist...

Vaxilescu sufocându-se de indignare, profit și-o iau la sănătoasă, lăsând locul liber un altuia mai curios decât mine.

Hala vechiturilor e în plină activitate: niciodată nus'a cheltuit atâtea vorbe... din lipsă de clienți.

— Ai auzit?... Ala Ștrul, buncherul, ca să nu dea bacșiș de Anul Nou, a plecat dija la America. Pi drum, aproape de America, s'a înecat dija cu vapor cu tot!

— Oi vei! — scâncește Levy, cel mai umblat dintre „telali“. Și iu am vrut să mă'nec udată cu vaporu...

— Unde, dija?... Pi stradă, chind plouă?... — își mângâie barba Aitic, samsarul.

— Dobitoc ce iești! Iu nu sunt ca tine, să umblu dija fără galoși, chind plouă... Cum îți zic: treceam în America pi vapor, chind deodată alunec și cad în ocean...

— Te-a înecat?

— Iești un prost! Se'neacă ăla care știe să'noate: iu m'am dus numai la fund. M'am dus, m'am dus, până n'am mai putut: apa erea dija așa de adâncă, că n'am dat de fund și-a trebuit să mă'ntorc la suprafață...

— Uăă! Spui tu d'adivorat?!

— Ghei în dreider! Vrei să rămâi în apă, să mă mănânce pești?

Porcdecăine, multimilionarul de după război, a hotărât să facă un cadou d-nei Porcdecăine, bi-goata sa soție. Un prieten l-a sfătuit:

— Cel mai nemerit cadou, de Bobotează, ar fi un tablou... o pictură reprezentând Botezul lui Isus Hristos în apele Iordanului. Dacă nu mă'nșel, am văzut un asemenea tablou expus la Blumenfeld, negustorul de mobile. Du-te și vezi... poate că nu l-a vândut.

Prietenul spusese adevărat... având 25% din prețul tablourilor vândute clienților trimiși de el.

Blumenfeld explică, Porcdecăine cască ochii mari, dă mereu din cap că n'înțelege.

(Urmare la pag. 10).

Bucureștii după miezul nopții

— Oprește-te, Jean, că am ajuns : uite felinaru roșiu la ușe...

— Idiot iești, Mitică! Aici trebuie să fie centrala radiofonică : nu vezi ce de antene pe la ferestre ?

— Asta ieste deja Isus. Asta ieste dija Ion Botezătorul care bubutează la el. Așa că-i dija frumos?

— Dar pasărea aia deasupra capului lui Isus, ce e?

— Cuuum... nu știi dija?... Asta iaste Sfintu Duh care se coboară din cer sub formă de porumbel...

Pordecăine cleatină dovleacul, deziluzionat:

— Regret, tabloul nu-i pentru mine.

— Ți-l las uă mie de lei mai ieftin...

— Prețul n'are importanță! Am crezut că e o găină; dar fiindcă zici că e porumbel, nu'l iau: vecinu meu de vizavi e vânzător și mi-e teamă că profită de ocazie când nu sunt acasă și-l împușcă pe fereastră!

Năiță Idiotu.

SĂRBĂTOARE NAȚIONALĂ

În ziua de 10 Ianuarie, se vor scoate la licitație 47 de automobile ministeriale.

Ziarele.

47 de mașini!... Atâtea

Câte mânăsliri a făcut Ștefan!

Se plimba cu ele și bucătăreasa Domnului director, în trecutul an.

Dar iată c'acuma, pe ziua de 10

Se pun în vânzare toate la mezat.

Ce nenorocire pe bucătăreasa

Domnului director C. N. Obrăzat!

Zi nenorocită, de mucenicie,

Va fi ziua asta, 10 Ianuar,

Și cu toate astea n'are nici o cruce

Nici un semn cu roșu în cel calendar.

Adevărat este că ziua-asta n'are

Nici măcar o cruce'n calendar...

Ehei,

Dar cei ce umbla-vor pe jos

de acuma

Vor trânti destule cruci și Dumnezeu!

Ion Bujie.

UN ALAIU GROTESC

Nu știm din a cui inițiativă, ateneele populare din București au hotărât să meargă anul acesta cu colindul în dealul Patriarhiei spre a ura ani mulți de voie bună și sănătate Prea fericitei Sale Sanctității. Frumoasă și creștinească inițiativă dar... prost pusă în scenă.

Cine s'a întâmplat în seara de ajunul Crăciunului pe Calea Victoriei, a putut să vadă o comedie de balciu: facile și rășină care făceau mai mult fum decât lumină, coruri cari făceau mai mult sgomot decât muzică, și Irozi care făceau mai mult impresia unor personaje de operetă modernă decât a unor antice figuri orientale. Ofițerul din fruntea cortegiului avea un chipiu de căpitan francez, Irod și magii erau îmbrăcați în niște sarici de lână colosată ca cele ce se pun la picioare în trăsurile de piață, iar ostașii aveau câte o sabie de tinichea la coapsa stângă și o umbrelă de ploaie la cea dreaptă... E drept că vremea era noroasă și toate coroanele și chiyărele barbar colorate erau de mucava. Ba unul din cei trei Magi trăgea tacticos dintr'o țigare cu carton; deși bănuiam că pe vremea când s'a născut Fiul Omului tutunul era o buruiănă sălbatecă ce nu se afla decât în America nedescoperită încă.

Dar așa suntem noi Românii: ne hulim unii pe alții, căutându-ne cusururile cu lupa, dacă nu chiar cu ochianul cu care s'au descoperit primele pete din sfântul soare.

— Ar fi poftit poate, îmi strigă indignat nea Tănase Chiristigiu dela Obor, în loc de stele de hârie să ți aducă stele adevărate din cer, iar Craii dă la răsăsit...

— Nea Tănase, păi stai să vezi...

— Ce să văz?... Ți-ar fi poftit poate buricu ca Craii să meargă călare pă cămile!

— Ei asta e, acuma iarna...

— Lasă că vă știu eu pă voiăștia care ați izmenit toate!

— Nea Tănase, încerc eu să'l impac. Cum o să cer cămile? Nu e destul că Irod avea galoși?

— Ei și? face nea Tănase nedumerit dar luminat la față oarecum.

— Păi nu știi că galoșii se fac din cauciuc, că metalu ăsta zis

cauciuc se scoate dintr'un pom ce'i zice palmier, iar copacul ăsta crește tocmai prin ținuturile pe unde rumegă cămilile și pe unde au citit în stele Gaspar, Melchior și Baltazar?... Iar dacă nu's chiar așa de cusurgiu și că recunosc că procesiunea alegorică din ajunul Crăciunului a avut și o notă antică și locală: domnișoarele din cor cu șoșoni cu blană de cămilă, domnii cu galoși din cauciuc de palmier.

Și așa am scăpat cu tața curată de bunul și ortodoxul chiristigiu care admira sfintele iesle ale Mântuitorului lucrată în ciucalată și zahăr ars, la vitriinile cofetăriilor. Papistașii, e drept, ca niște oameni mai înaintați în învățătură, lucrează sfântul staul în ceară, îi pun becuri electrice, zăpadă de bumbac, îl expun chiar în altarul bisericelor.

Numai proștii noștrii de țărani croesc chivăra lui Irod dintr'un dovleac turcesc, îi fac dinții din boabe mari de fasole înșirate pe ață, îi pun o barbă de câlți, o ipingea de dimie, și îl pornesc așa pe ulițele albe de omăt ale satului, nu pe astfaltul murdar al Capitalei.

August Prostu.

MUCURI DE IDEI

— ORIGINALE —

Vintilică...

...visează că e spiritual (s'au văzut altele și mai boacâne!)

Visează că stă lângă madam Puterea (ptiu! să nu-i fie de deochi...) pe canapea, și amândoi se distrează citind *Furnica* gratis.

Puterea întoarce ultima foaie — a șasea: întreaga pagină e ocupată d'o ilustrație colorată, reprezentând Serbarea Bobotezei pe cheiul Dâmboviței. Vintilică profită de înghesuială, s'apropie pe la spate de madam Puterea și-o ciupește. Femea — e tipărit pe marginea de jos, sub ilustrație — se întoarce, surprinsă:

Citiți și răspândiți „FURNICA“

— Nu-ți e rușine, domnule?...
Ce faci?

Vintilică se bâlbâie rușinat:

— Ce-ai vrut tu: opoziție...

Puterea, înfuriată, îi arde un picior drept subț șale...

Vintilică se depărtează ținându-se cu ambele mâini de partea îndurerată — urlă ca să inspire compătimire:

— Aoleo! nu mai popo...t!

Un întreg program politic!

Incornoratul...

...are un moment de vagă demnitate, reproșează aceleia care l-a făcut popular din dragoste... către alții:

— Eu îți spun că mă'nșeli și nu râzi!

Femeiușca se apără ca le-nesul vara de muște, stând cu gura căscată să le prindă:

— Vezi c'atunci când te'nșel, sunt ocnpată... n'am timp să râd.

Cucoana...

...domiciliază pe cea mai populată arteră de circulație a Capitalei: calea Griviței. Trăsurile, camioanele, automobilele, d'avalma cu tramvaele electrice, o străbat în sus și jos, hodorogind, orăcâind sau zâzâind a coabe pe șine. Atâta larmă nici la intrarea iadului nu'mi închipui să fie!

Cum s'a mutat în calea Griviței, cucoana a și dat fuga de s'a înscris membră activă a societății pentru protejarea animalelor. Motivul? — I-am aflat trăgând cu urechia ce vorbeau două vecine:

— Așa femee miloasă cu animalele, nici c'am pomenit, dragă: cum vede un câine, s'apropie de el, îi dă otravă și'l omoară.

— Taaaci!... Asta numești tu milă?

— Adică, mai bine să'l omoare automobilele?

Știri police...

O înaintare binemeritată... ca la armată:

«Fruntașul» mahalalei noastre a fost avansat sergent... de stradă.

O idilă...

...à la *Romeo și Julieta* moderni.

El, orbit de lumina becurilor electrice, a luat fardurile drept realitate, căzând în cuta crețurile-tranșee la colțul buzelor și coada ochilor.

Ea... A doua zi s'o vedeți, când demiobscuritatea dimineții cețoase întinde mucigăios vânățul cadaveric al trupului trecut de cincizeci de ani, totuși doritor de senzații proaspete... ținute la ghiață.

Junele încearcă, politicoș, să se desfacă din colacul brațelor ce baba cochetă le-a aruncat ca un laț hingheresc pe după gâtul lui.

— Mai stai, seri... am poruncit să-ți faci un ceai.

Amatorul de trufe semiseculare isbutește să-și recapete libertatea pierdută acum șase ore...

Băbușca, disperată, se confundă în ea însăși, ca într'un haos...

— Pleci?... fără să'mi zici măcar «La revedere»?

«Ultima-i dorință» din noaptea aceea ajungându'l tocmai pe pragul ușei liberatoare, el mo-
ăe deziluzionat:

— Ții mult?... Ei bine: «La revedere!»... când voi fi orb.

Viață! viață! cât iești tu de frumoasă și ce urât te pictează «mondenu» tineret!

A făcut...

...milioane fiindcă alții s'au îmbolnăvit brusc de dorința de-a merge pe sus; s'a pricopsit vânzând automobile pe dublu preț cât îl costa. Garagist?... Exact: garagist și mare amator de calicenie: un minister subț pre-

ședinția lui ar salva finanțele țării pentru totdeauna. În iuțea cu care a contractat diversele «vânzări în rate», a uitat că e singur și c'o tovarășe a vieții n'ar face figură urâtă alături de-a lui, profund antipatică.

M-am dus să'l interviewez ce crede de proiectele actualului guvern. El, cu gândul mereu la afaceri — el m'a interviewat, luându-mă la rost de cum am trecut pragul biroului tapetat cu teancuri de registre până'n tavan.

— Tot pe jos, Nae?... Omenirea întreagă s'a civilizat, numai tu nu: de ce nu'ți cumperi un automobil!

Eu, pocnit direct la portofelul vecinic gol, fac pe blazatul:

— Ușor de zis! Mașina cere garaj, șofer care s'o conducă, s'o curețe, s'o spele dimineata și seara...

— Ai dreptate! — mă'ntrerupe el cu privirea vagă și rațiunea aiurea: tot din cauza asta nici eu nu m'am însurat!

În momentul acela garagistul, pe semne, suferise subit o «pană» la motorul minței.

Comerciale...

Patronul l-a chemat în biroul său de lucru, ca să'l anunțe solemn:

— Ești un băiat inteligent...

— Mă rog, vreți să mă concediați?

— Ești un băiat inteligent și sunt foarte satisfăcut de felul cum mă servești: te avansezi la gradul de ginere. Fata mea...

— Mulțumim... m'am avansat singur, d'alaltăeri.

Politica financiară...

...de seară. Perceptorul, după ce a citit ziarul, rubrica «Nașteri», către unica-i odraslă, mucos de patru ani:

— Populația României a început să crească... Bucură-te, fiule: o să ai și tu cui bate toba!

NAE.

Vintilă Br. — Guvernul se plânge că i-am lăsat șapte miliarde deficit, un adevărat gol în bugetul tatului...

— Tare sunt deștepți! De nu erea gol, cum mă puteam acum înălța... în ochii opiniei publice?